Влада – Радам !

Голос України

Газета Верховної Ради України

№ 218 (718) ♦ Середа, 17 листопада 1993 року ♦ Ціна 40 крб.

ХОВАЙМО ГЛИБШЕ ВСІ СЕКРЕТИ, ЯКІ ЩЕ ЗАЛИШИЛИСЬ

Учора Верховна Рада розглянула у першому читанні проект Закону про державну таємницю, а потім намагалася розгадати секрети споживчого кошика

Абзац з листа

Я віддала суспільству тридцять чотири роки чесної праці за мізерну оплату. Всі ці роки ми прожили з сім'єю в «квартирі» на п'ятнадцять квадратних метрів. Сподівалася, що держава належно оцінить мій трудовий внесок і виділить мені квартиру. Але не так сталося, як гадалося, все полетіло шкереберть. Сьогодні я без житла, без грошей і без надії на майбутнє.

Г. МАКАРЕНКО.

Ворожба Сумської області.

БУДУЄМОСЯ!

Київські будівельники за 10 місяців здали в експлуатацію 700 тисяч квадратних метрів житла — на 20 тисяч більше, ніж торік. Споруджено також 8 дитсадків, 4 школи, пущена перша черга найбільшого в Україні комбінату дитячого харчування, м'ясо-жирове виробництво Київського м'ясокомбінату, реконструйовано маргариновий завод.

Завершується будівництво хлібзаводу, який випускатиме 20 відсотків хлібобулочних виробів від потреб міста.

Прийняли перших відвідувачів і великі об'єкти соціально-культурного призначення.

Звичайно, Київ знав і кращі часи, коли будівельники щороку споруджували 1 мільйон 200 тисяч квадратних метрів житла. Проте в час економічної кризи, вважають у міській держадміністрації, і такі показники можна вважати досить вагомими.

Валентина ПИСАНСЬКА.

На знімках Сергія КОВАЛЬЧУКА: будівництво жилого масиву **«Позняки»** у Києві веде будівельно-монтажне управління **№ 1**; геодезист **Микола ОСИПЕНКО**; муляр-штукатур **Лідія ЗОЗУЛЯ** і **Валентина ВАСЯКІНА.**

ВЧИТЕЛЬКО МОЯ...
Чи маєш бодай на хліб?

Одна з вчительок середньої школи (не вказуємо ні школи, ні регіону, бо становище майже скрізь однакове) принесла до редакції свої розрахунки і попросила їх надрукувати.

Місячна зарплата — 140 тисяч карбованців. З них «чистими» — 120 тисяч.

Вартість найнеобхідніших продуктів на місяць (за державними цінами):

хліб (25 хлібин) — 25 тисяч;
яйця (12 штук) — 9 тисяч;
м'ясо (2 кг) — 27 тисяч;
олія (1 кг) — 10 тисяч;
молоко (8 літрів) — 8 тисяч.
Картопля (10 кг) — 10 тисяч;
капуста (5 кг) — 4 тисячі;
цибуля (1 кг) — 2,5 тисячі;
морква (2 кг) — 1,5 тисячі;
буряк (2 кг) — 1,5 тисячі.
Масло вершкове (0,5 кг) — 12 тисяч.
Цукор (1 кг) — 4,5 тисячі.
Вироби з борошна (крупа, вермішель) (2 кг) — 8 тисяч.
Чай (1 пачка) — 24 тисячі.
Всього — 147 тисяч карбованців.

Як бачите, названо справді найнеобхідніше. М'яса названо на місяць всього 2 кг. Оселедець, сир, ковбаса, якась цукерка чи келих шампанського відсутні зовсім. Про якусь там голку, нитку, гудзик, сіль, сірники навіть не йдеться. А нова блузка, сукня чи колготи — недосяжна мрія. А ще ж потреби сім'ї, дітей...

Так і живе вчителька. З отаким педагогічним меню. Якщо це можна назвати життям. А як назвете це ви, урядовці і депутати? І яка потрібна індексація? Чому вона здійснюється з таким запізненням?

Продиктовано в номер

Одній державі — одного президента

Велика рада Руху оприлюднила спеціальну заяву щодо ситуації, яка складається навколо майбутніх виборів Президента Республіки Крим. Ситуація ця названа «наслідком капітулянтської політики ВР України», що призвів до «ганебного явища», коли в одній державі — Україні буде два президенти. А ще, на думку Руху, це може призвести до остаточного відокремлення Криму від України. Тому Рух закликав ВР України привести кримське законодавство у відповідність до українського, а мешканців Криму — не «брати участь у незаконних виборах Президента, котрі підривають авторитет України як незалежної, територіально цілісної держави».

Майно — профспілкам, а не комерції

Як повідомила прес-служба Незалежної профспілки гірників (НПГ), виконком нещодавно створених Вільних профспілок України (ВПУ) запропонував керівництву Федерації профспілок України (ФПУ) протягом місяця розв'язати питання передання ВПУ частини Будинку профспілок (Київ, майдан Незалежності). Мотивація проста: будинок належить не тільки ФПУ, а всім профспілкам, ВПУ також, крім того частину приміщень передано не профспілковим організаціям, а комерційним. Коли ФПУ не прислухається до ВПУ, то останні попереджають: «членські організації... змушені будуть вдатися до розв'язання проблеми в односторонньому порядку». Як саме — не сказано, але, схоже, черговий скандал назріває.

Під впливом долара позеленів купон

Сьогодні в обігу з'явилася нова купюра вартістю 100 000 українських карбованців. Хоча основний колір її лицьової сторони темнозелений, це ще не означає, що конвертованість купона на світовому ринку підвищилася. Швидше навпаки, рівень нашої інфляції так зріс, що чотири нулі на банкноті — вже замало. Немає сумніву, що невдовзі побачимо й мільйонний екземпляр. Щодо дійсно нововведень, на думку експертів, настав час вилучати з обігу купони без нулів: вартість паперу, на якому їх видруковують, багато вища за номінал.

Розпочалася кампанія висування кандидатів на пост Президента Криму

Згідно із Законом Республіки Крим «Про вибори Президента Республіки Крим» 16 листопада розпочалася кампанія з висування кандидатів у Президенти автономної республіки. Завершиться вона 25 грудня. А вибори Президента відбудуться 16 січня 1994 року. Вчора, 16 листопада, Політрада «Русской партии Крыма» прийняла постанову про висунення кандидатом у Президенти Республіки Крим голови партії, депутата ВР Криму Сергія Шувайникова.

Кого висунуть інші партії? Їх сьогодні Міністерством юстиції Криму зареєстровано поки що п'ять. Кандидати, які бажають балотуватися на пост Президента Республіки Крим не від партій, мають зібрати не менше п'яти тисяч підписів виборців на свою підтримку. Кожний кандидат зобов'язаний внести завдаток у сумі одного мільйона карбованців.

41 військовослужбовець ЧФ, громадянин України, повертається з Грузії

Як стало відомо з проінформованих джерел, за час перебування моряків ЧФ у Грузії поранено двох морських піхотинців і вбито одного офіцера ЧФ. Досягнута російсько-українська домовленість про повернення із зони конфлікту 41 військовослужбовця строкової служби ЧФ, котрі склали присягу на вірність народові України. 17 листопада корабель з українськими моряками має прибути до Севастополя. Однак спостерігачі стверджують, що там громадян України значно більше. Адже в Грузії перебувають, за різними даними, від 750 до 1200 морських піхотинців, до того ж, як відомо, понад 90 відсотків офіцерсько-мічманського складу ЧФ — громадяни України. Як вирішуватимуть їх долю — поки що не відомо.

Українських промисловців нагородили за якість

У престижному готелі Парижа «Меридіан-Етуаль» відбулося чергове вручення міжнародної нагороди «Європейський приз за якість 1993 р.». Ним відзначають вироби, що здобули найвищу популярність у споживачів протягом останнього року. Цього разу цінний приз вручено підприємству «Мотор-Січ» із Запоріжжя та кременчуцькому автозаводові «АвтоКрАЗ».

Створюється спільний Торговий дім

У Варшаві відбулися переговори про створення спільного польсько-українського Торгового дому. Передбачено, що його центр буде знаходитись у Варшаві. Фінансове обслуговування здійснюватиме українсько-польський банк у Києві. Засновниками Торгового дому хочуть стати Союз промисловців та підприємців України і Християнський клуб підприємців в Польщі.

Парламентська хроніка

СУДДІВ ЗМІНИЛИ НА ФІНІШІ

Ранкове засідання 16 листопада

Депутати, так би мовити, наближаючись до фінішної прямої своєї майже чотирирічної діяльності, нарешті розглянули питання про Голову Верховного Суду України, про обрання суддів цього найвищого органу судової влади, а також Вищого арбітражного суду України та суддів обласних, Київського міського судів і суддів арбітражних судів областей та міста Києва. Увільнили також від обов'язків окремих суддів Верховного Суду, обласних та арбітражних судів. Втім, це мало статися кілька років тому, коли закінчився термін повноважень, скажімо, членів Верховного Суду України. Тоді Верховна Рада цей термін продовжила.

Законодавці зробили й певні конкретні кроки у реформуванні судової влади, ухваливши Концепцію судової реформи, а також Закон України «Про статус суддів». Цим і обмежилися. І тільки тоді, коли Голова Верховного Суду України Олександр Якименко, який упродовж 23 років обіймав цю посаду, подав у відставку, відбулося те, що мало відбутися вже давно. Чи пришвидить це реформування самої третьої гілки влади — судової, покаже час. Головою Верховного Суду України обрано 55-річного Георгія Бутенка, який з 26 років роботи в судовій системі 15 очолював Київський міський суд. Йому доручено подати пропозиції щодо заступників Голови Верховного Суду України. Парламент ухвалив також і ряд інших постанов, що стосуються кадрових змін у структурах судової влади.

Потім на розгляд Верховної Ради був запропонований у першому читанні законопроект про енергозбереження, що його подав заступник міністра економіки України Василь Гуреєв. Доповідач акцентував увагу на тому, що незадовільний стан справ у цій сфері є мотивацією до ухвалення поданого законопроекту, яким, до речі, вперше в Україні мало бути законодавчо закріплено економію палива. Пан Гуреєв обстоював проведену у законопроекті думку про те, що необхідно на базі існуючих відомчих інспекцій, які мають нині контролювати стан економії пального, однак не роблять цього, створити Державний комітет з енергозбереження, а також відповідний фонд. Втім, судячи з запитань депутатів до доповідача, зрозуміло: пропозиції про створення додаткових структур чиновників, контролерів викликають у парламентаріїв алергію. Тому, мабуть, законопроект не прийняли не тільки у першому читанні, а взагалі зняли з обговорення.

Зате у першому читанні ухвалили законопроект про державну таємницю, з якого нам не зрозуміло, що ж саме вважається отакою. Це та інші уточнення, зауваження і пропозиції, висловлені депутатами, систематизуватимуться в подальшій роботі над документом.

До речі, депутати мають намір змінити порядок висвітлення своєї роботи на пленарних засіданнях. Мета цього кроку — поставити себе й інших потенційних кандидатів у народні депутати України в рівні умови. Однак нинішнього тижня вони вирішили не змінювати існуючого нині порядку. Тож, шановні глядачі й слухачі, ще протягом принаймні трьох днів можуть милуватися своїми обранцями з екранів телевізорів, мати насолоду від таких рідних і близьких голосів по радіо.

Світлана ПИСАРЕНКО.

Життя Рад

ТЬМЯНІЄ НАВІТЬ «КОЗА НОСТРА»...

Сьогодні у черкаській міліції працює майже 6 тисяч співробітників. Це на 729 більше, ніж було торік. Проте кількість правоохоронців, схоже, не впливає на пом'якшення криміногенної обстановки в області. Навпаки — крива правопорушень невпинно зростає, втягуючи до своєї круговерті дедалі нових «виконавців» і цілі угруповання... Про це йшлося на черговій сесії обласної Ради народних депутатів, котра розглянула питання боротьби зі злочинністю. Наведені приклади розбою, бандитизму: посягання на людське життя, групові економічні злочини сягнули такого розмаху, що перед ними тьмяніють навіть залупані історії «коза ностри»... Щоденно в області реєструють близько 30 правопорушень. Причому майже половина з них має корисливо-насильницький характер. Значна частина тих, хто переступив закон, використовує вогнепальну зброю, вибухівку, технічні засоби. Нещодавно створено в області управління по боротьбі з організованою злочинністю викрило вже понад сто групових злодіянь. У мафіозних угрупованнях вилучено майже 4 мільярди карбованців, 4230 доларів США, 1260 німецьких марок, 15 одиниць вогнепальної зброї, 82 кілограми наркотиків. Близько 600 злочинів викрито у сфері економіки. Арештовано за одержання хабара у сумі 1 мільйон карбованців головного архітектора міста, притягнуто до кримінальної відповідальності групу державних податкових ревізорів-інспекторів, кількох директорів МП звинувачено у розкраданні грошових коштів у особливо великих розмірах.

Депутати обласної Ради уважно вислухали доповіді правоохоронців, активно обговорили їх, як у старі «добрі» часи. Виступив і представник Президента К. Ястреб з вимогою посилити роботу з боротьби зі злочинністю, «мобілізувати особовий склад управління внутрішніх справ на активну роботу по виконанню обов'язків, покладених законом на міліцію»... Пропонували також підняти населення на охорону правопорядку, створювати загони самооборони, навіть... поставити на в'їздах до сіл чи містечок шлагбауми з вартовими... Ось у цьому місці, де йшлося про такого собі «дядька з берданкою», мафіозні молодики, очевидно скривили губи у поблажливій усмішці. Якщо, звичайно, слухали це «обговорення».

Лідія ТИТАРЕНКО.

КОЛГОСПНЕ ЛОБІ ЦІЛИЛО В ГОЛОВУ, А ПОВАЛИЛО РАДЯНСЬКУ ВЛАДУ

Щоправда, поки що в одному окремо взятому Тлумацькому районі

Цьому передували бурхливі події, зумовлені конфліктом між головою Тлумацької районної Ради народних депутатів Мирославою Роздольською і депутатами — головами колгоспів, які мають у Раді сильне лобі. Конфлікт стався через намагання останніх домогтися негайної передачі землі селянським спілкам у колективну власність. А. М. Роздольська вважає, що це не має нічого спільного із земельною реформою і насамперед лише закріплює ту систему господарювання, яка себе давно дискредитувала. Про це вона і заявила на одному з останніх сесійних засідань Ради. Натомість її опоненти пустили в хід потужну машину компрометації. Голови використали для цього місцевий часопис «Злагода», а також регіональну газету «Рідна земля», а на останньому пленарному засіданні наполягали внести до порядку денного сесії питання про недовіру голові Ради. Ця пропозиція під час відкритого голосування не набрала потрібної кількості голосів. Тоді ініціатори почали вимагати повторного голосування, причому таємного. Зрештою, було вирішено голосування таки провести, але до бюлетеня, крім питання про довіру або недовіру голові Ради, внести і друге — про саморозпуск Ради.

Перше питання знову не знайшло підтримки потрібної кількості депутатів, а ось за саморозпуск проголосувало 42 депутати, що становить більш як дві третини складу Ради. Отже Тлумацька районна Рада народних депутатів 21-го скликання припинила існування.

Щоправда, того ефекту, на який розраховували ініціатори, тобто відставки голови Ради М. Роздольської, досягти не вдалося. Як повідомила прес-служба Івано-Франківської обласної Ради народних депутатів, голова Тлумацької районної Ради і її секретаріат продовжують роботу до виборів Ради нового скликання.

Василь САМАРІВ.
Івано-Франківськ.

ЗУСТРІЧ З ПОСЛОМ ВЕЛИКОБРИТАНІЇ

16 листопада Голова Верховної Ради України І. С. Плющ прийняв Надзвичайного і Повноважного Посла Великобританії в Україні Саймона Хіманса на його прохання.

Під час розмови йшлося про розвиток взаємовідносин між Україною та Великобританією, ділових міжпарламентських зв'язків. Посол цікавився деякими питаннями, що стосуються ситуації в Україні, ходу економічних реформ, підготовки до виборів нового парламенту.

У КОМІСІЯХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

15 та 16 листопада під головуванням першого заступника Голови Верховної Ради України Василя Васильовича Дурдинця відбулося спільне засідання постійних Комісій Верховної Ради у законодавчих справах, з питань оборони і державної безпеки та депутатської робочої групи з підготовки на розгляд Верховної Ради України питання щодо ратифікації Договору про скорочення та обмеження стратегічних наступальних озброєнь та про приєднання до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї.

Доповідь з цього питання зробив віце-прем'єр-міністр Кабінету міністрів України Валерій Шмаров. З означених проблем виступили міністр оборони України Віталій Радецький, міністр закордонних справ Анатолій Зленко, військові фахівці та експерти. Промовці дали відповіді на численні запитання народних депутатів.

Підсумок розгляду питання на спільному засіданні зробив В. В. Дурдинець.

Матеріали засідання узагальнені і підготовлені для розгляду на Верховній Раді України.

Прес-центр Верховної Ради України.

ВІТАЄМО!

Указом Президента України групі працівників культури й мистецтва присвоєно почесні звання України за значний особистий внесок у розвиток національної культури, високий професіоналізм.

Серед удостоєних почесних звань — яскраві представники української культури і мистецтва: режисер-оператор Української студії хронікально - документальних фільмів Олександр Коваль, соліст Державного естрадно-симфонічного оркестру України Павло Зібров, солістка Театру пісні Укрконцерту Надія Шестак, а також досвідчені педагоги, організатори виконавських колективів, артисти драматичних театрів, композитори. Лауреати почесних звань багато гастролюють, гідно представляючи сучасне мистецтво України в країнах ближнього і далекого зарубіжжя. Своєю плідною мистецькою працею вони сприяють збагаченню національної культури, активізації роботи з духовного відродження нації.

Військо: думка оглядача

«СВОЇ» НА КРУГАХ СВОЯ

Новий міністр оборони України генерал-полковник В. Радецький фактично усунув з посади начальника соціально-психологічної служби генерал-майора В. Муляву, посадивши в крісло «головного ідеолога» Українського війська «свого» генерала А. Кобзаря. Традиція Радянської армії, коли багатозоряні генерали перетягували на нове місце служби і свій почет, як бачимо, продовжується. Пригадується, як під час затвердження кандидатури В. Радецького на сесії Верховної Ради один з депутатів поставив запитання про таку практику. Віталій Григорович тоді відповів, що жодних «перетягувань» не буде. Як бачимо, слову генеральському забракло твердості. Одеські побратими міністра потроху перебираються до столиці. З небезпідставними сподіваннями якнайшвидше отримати в Києві квартири, гідні їхніх погонів.

Відмовившись від послуг В. Муляви, міністр оборони відмовився й від розробленої «цивільним генералом» широкомасштабної програми українізації війська. Хоч програма ця почасти і втілювалася в життя карикатурними методами, вини в тому Володимира Муляви немає. Навпаки, він був чи не єдиним у війську, кому боліло і хто справді дбав про істину, а не бутафорну реформу. Саме через Володимира Савича і його колег з СПС викорчовувалося одіозне замполітство, йшло до казарм правда про нашу історію, про традиції війська Української держави, рідне слово. Саме Мулява доводив на всіх поверхах влади, що Україна фактично не має національного війська, бо колишніх округів Радянської армії майже не торкнулася реформа. Він так багато зробив, аби уражена метастазами «дідівщини» деморалізована армада Київського, Одеського та Прикарпатського округів стала в майбутньому військом України. І ще більше планував зробити. Але не дали, не захотіли...

До влади в Міноборони прийшли нові люди. І перші їхні кроки насторожують. Дуже схоже, що все повертається на круги своя. Але ж Україна вже третій рік, як обрала свій шлях. І не по колу.

І ще. Призначення В. Муляви помічником міністра оборони з питань зв'язків з громадськістю, партіями і рухами — це, ясна річ, погано завуальована відставка. І якщо нове керівництво Міноборони хоче заручитися підтримкою суспільства, почати, нарешті, справжню військову реформу, кадрові перестановки, на кштапт цієї, заміна особистостей кумами, сватами, однополчанами та відданими в минулому підлеглими — не найкращий шлях, аби таку підтримку мати.

Валентин ЛАВУНСЬКИЙ.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

ПРО ДЕНЬ ЕНЕРГЕТИКА

На підтримку ініціативи працівників енергетики та електротехнічної промисловості України **постановляю:**

Установити в Україні професійне свято працівників енергетики та електротехнічної промисловості — День енергетика, яке відзначати щорічно у третю неділю грудня.

Президент України Л. КРАВЧУК

м. Київ
12 листопада 1993 року

У постійних Комісіях

ЦІНА — ЗДОРОВ'Я

Запобігти легше і дешевше, вилікувати тяжче і дорожче.

Але потрібен закон про санітарно-епідеміологічну службу

Стан здоров'я населення України фахівці оцінюють як вкрай незадовільний. Високий рівень захворюваності, смертності (насамперед дитячої), низька, порівняно з розвиненими країнами світу, середня тривалість життя людей... Все це значною мірою зумовлене забрудненими повітрям, питною водою, продуктами, шкідливими умовами праці багатьох наших громадян, украй низькою санітарною культурою людей. До того ж ні для кого вже не є таємницею негативний вплив наслідків чорнобильської аварії. Не менш згубному тиску піддається здоров'я мільйонів жителів Донбасу і Придніпров'я, що протягом багатьох десятиліть зазнають катастрофічного забруднення внаслідок бездумного розвитку промисловості. Через безгосподарність, постійне заощадження на проведенні санітарних та протиепідемічних заходів дедалі більшого поширення набувають випадки масових інфекційних захворювань, зокрема, й таких небезпечних, як дифтерія, холера. Практично неконтрольований державою процес формування нових економічних відносин веде до відвертого нехтування інтересів охорони здоров'я.

Але хіба може бути інакше в державі, де немає відповідного законодавства? Адже досі єдиним документом, що регулює правовідносини у сфері забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя, у нас залишається Положення про державний санітарний нагляд, затверджене понад двадцять років тому Радою Міністрів СРСР. Повноваження та правові гарантії, надані цим документом службовим особам санітарно-епідеміологічної служби, на сьогодні вкрай недосконалі, а відповідальність, встановлена за вчинення санітарних правопорушень, — символічна. За умов, що склалися, нашому нецивілізованому підприємцю легше сплатити мізерний штраф, ніж виконати належні санітарні вимоги. Чи не через нікчемну платню лікаря за всієї відповідальності, яка лягає на його плечі, стаються непоодинокі випадки корупції службових осіб санітарно-епідеміологічної служби. А щодо найбільш чесних та сумлінних її представників застосовують погрози або й відверто фізично розправляються з ними. В результаті ціна всьому цьому — здоров'я мільйонів громадян.

Отже, давно вже назріла потреба прийняти закон, який поклав би початок планомірній державній політиці щодо профілактики захворювань та захисту здоров'я населення. Перш за все його концепція має ґрунтуватися на прийнятих торік Основах законодавства України про охорону здоров'я. Вкрай важливо, щоб майбутній закон встановив поняття і легітимність використання єдиних для всієї території України державних санітарних норм. Одночасно він повинен заборонити практику- затвердження та застосування будь-яких документів, які зумовлюють свавілля відомств стосовно здоров'я громадян. Саме цим, на наш погляд, зумовлена необхідність скасувати й саме поняття «відомчий санітарний нагляд», зберегти яке всіляко прагнуть деякі фахівці.

Потрібно чітко розділити поняття «державного санітарного нагляду» і «відомчого санітарного контролю». Законодавча влада повинна надати санітарно-епідеміологічним службам Міністерства оборони, Міністерства транспорту та іншим статус державних і тим самим покласти початок створенню єдиної системи державної санітарно-епідеміологічної служби.

Адже сьогодні за умови фінансування з бюджету санітарно-епідеміологічна служба, наприклад Міністерства оборони, фактично не здійснює державного санітарного нагляду. Чи не парадокс: головний санітарний лікар Міністерства оборони, отримуючи державну зарплату з державної кишені, підзвітний... начальникові служби тилу, якого він же й зобов'язаний контролювати.

Потрібно вдосконалити механізм забезпечення незалежності санітарних лікарів, посилити відповідні правові гарантії, надати статус службових осіб не тільки головним державним санітарним лікарям і заступникам, а й рядовим санітарним лікарям, лікарям-епідеміологам та їхнім помічникам. Чому держава довіряє розгляд справи про порушення правил дорожнього руху рядовому інспекторові ДАІ, який часто має за плечима лише загальну середню освіту, і не довіряє розгляд хоча б деяких справ про порушення санітарних норм і правил дипломованому санітарному лікарю або фахівцю із середньою спеціальною медичною освітою? Хіба не можна доручити їм розглядати на місці справи про порушення санітарних норм і правил, скажімо, вуличної торгівлі? Слід також законодавчо закріпити за установами та закладами санітарно-епідеміологічної служби функції спеціально уповноважених органів державного санітарного нагляду.

Закон має передбачити і надалі закріпити поняття та практику гігієнічного ліцензування потенційно небезпечних для здоров'я видів діяльності. Право видавати та скасовувати такі ліцензії потрібно надати тільки головним державним санітарним лікарям. Бо нині місцеві державні адміністрації, виконкоми Рад часто не вважають за потрібне під час реєстрації суб'єктів підприємницької діяльності погоджувати свої рішення з державною санітарно - епідеміологічною службою. З урахуванням історичного та сучасного досвіду інших країн світу доцільно проаналізувати можливість залучення працівників органів внутрішніх справ до участі у виконанні заходів щодо припинення санітарних правопорушень.

Та чи не найбільшої уваги вимагають норми, що регламентують відповідальність за порушення санітарного законодавства. Зважаючи на традиції прийнятої у нас законодавчої техніки, сучасний стан кодифікації чинного законодавства, конкретику цих норм щодо кожного окремого виду порушення, закласти в один лише закон про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення неможливо.

Отож доцільно було б у пакеті з проектом цього закону розробити і внести на розгляд також законопроект про внесення змін і доповнень до Кодексу України про адміністративні правопорушення. Адже чинні нині глава 5 («Адміністративні правопорушення в галузі охорони здоров'я населення»), а також ряд статей глави 7 («Адміністративні правопорушення в галузі охорони природи, використання природних ресурсів, охорони пам'ятників історії та культури») цього Кодексу за наявних реалій давно вже не витримують жодної критики і через недосконалість визначення складу самих правопорушень, і через мізерність санкціонованих державою адміністративних стягнень.

Справді, чи справедливо, що сума штрафу за різні порушення санітарних норм, які мають часто й різні масштаби, й різні наслідки для здоров'я людей, однакова?

З цих же причин цілком обґрунтована також необхідність внести відповідні зміни до прийнятого торік Закону «Про порядок застосування кримінальних покарань і заходів адміністративного стягнення у вигляді штрафу». Не повинні пройти повз увагу законодавців і статті 236 та 237 глави 17 Кодексу про адміністративні правопорушення, які й досі декларують адміністративні повноваження органів колишнього СРСР.

Комісія Верховної Ради України з питань здоров'я людини отримала численні пропозиції фахівців та громадськості щодо форми та змісту майбутнього закону про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення. На сьогодні в її розпорядженні є три відповідні документи, що оформлені в цілісні законопроекти, в тому числі і проект закону, розроблений і поданий Кабінетом міністрів України. Останній найбільш детально і ґрунтовно опрацьований, саме тому, попри певні недоробки, Президія Верховної Ради винесла його на розгляд парламенту в першому читанні. Але Комісія працює над його вдосконаленням.

Що стосується решти проектів, то від урядового вони відрізняються фактично лише іншим баченням місця санітарно - епідеміологічної служби у структурі органів державного управління, твердженням про недоцільність подальшого її підпорядкування Міністерству охорони здоров'я і необхідність у створенні відокремленого від нього державного комітету.

Майже в усіх розвинених країнах світу, які в нас тепер дуже модно наводити за взірець (в тому числі в США, Канаді, Франції тощо), прототипи і аналоги нашої санітарно-епідеміологічної служби підпорядковані Міністерству охорони здоров'я або відповідному державному департаменту. І це цілком логічно: адже в усьому світі поняття «превентивна медицина» і поняття «охорона здоров'я» вважаються за тотожні.

Справді, чи можна вважати саме охороною здоров'я (або запобіганням хворобі) суто лікування, надання медичної допомоги конкретній людині? Скоріше лікування хвороби, що уразила організм людини, можна порівняти з ремонтом уже зламаного, пошкодженого механізму. Мабуть, розуміння такої концепції має певний вплив і на розвиток систем охорони здоров'я у державах, що утворилися на місці колишнього СРСР. Нині тільки одна з них, Росія, пішла шляхом відокремлення санітарно-епідеміологічної служби від Міністерства охорони здоров'я і створення Державного комітету санітарно-епідеміологічного нагляду. Логічно постають запитання: а що ж саме охоронного залишається тоді у функціях цього міністерства і чи правомірно зберігати за ним таку назву? Можливо, правильніше було б назвати його міністерством з питань подання медичної допомоги? І чи дало можливість сусідній державі створення таких двох окремих органів державного управління забезпечити належний санітарний стан на своїй території? Принаймні на останнє з цих запитань відповідь однозначна: майже нічого поліпшити не вдалося. Мало того, в системі Міністерства охорони здоров'я Росії як на федеральному, так і на регіональному рівнях створені структури фактично паралельні до тих, що вже існують у системі Державного комітету санітарно-епідеміологічного нагляду.

Отже, поліпшення стану справ у сфері забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення вимагає не зміни вивісок і створення додаткових органів державного управління, а вдосконалення і належного законодавчого оформлення правових повноважень наявних. При цьому повноваження на здійснення державного санітарного нагляду мають посісти чи не найголовніше місце серед функцій Міністерства охорони здоров'я України.

Любомир ПИРІГ,
доктор медичних наук, професор, член-кореспондент АН України, народний депутат України.

Володимир РУДИЙ,
головний консультант секретаріату Комісії Верховної Ради України з питань здоров'я людини.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про поширення чинності Указу Президента України від 1 липня 1993 року № 240 на військовослужбовців Управління державної охорони та інших військових формувань

Поширити чинність Указу Президента України від 1 липня 1993 року № 240 «Про інвестування будівництва та придбання житла для військовослужбовців Збройних Сил України та членів їх сімей» на інвестування будівництва та придбання житла для військовослужбовців Управління державної охорони, Цивільної оборони України, військ внутрішньої та конвойної охорони Міністерства внутрішніх справ України та членів їх сімей.

Президент України
Л. КРАВЧУК

м. Київ
12 листопада 1993 року

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

По укази Президії Верховної Ради колишнього Союзу РСР щодо позбавлення нагород

У зв'язку з реабілітацією репресованих у 50-ті роки **постановляю:**

Вважати такими, що втратили чинність, укази Президії Верховної Ради колишнього Союзу РСР:

від 10 березня 1951 року у частині позбавлення Аханова Олександра Федоровича медалі «За бойові заслуги»;

від 19 серпня 1950 року у частині позбавлення Євтихія Петра Михайловича ордена Слави III ступеня, медалей «За відвагу», «30 років Радянської Армії і Флоту»;

від 17 вересня 1947 року у частині позбавлення Іванця Віктора Олександровича медалей «За відвагу», «За бойові заслуги», «За взяття Кенігсберга», «За взяття Берліна», «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941—1945 рр.»;

від 16 жовтня 1953 року у частині позбавлення Лавренюка Івана Федоровича двох медалей «За відвагу»;

від 28 серпня 1951 року у частині позбавлення Фесенка Федора Андрійовича медалі «За відвагу».

Президент України
Л. КРАВЧУК

м. Київ
12 листопада 1993 року

Розпорядження Президента України

Про внесення доповнення до Положення про Комітет ветеранів війни в Афганістані та воєнних конфліктів в інших зарубіжних країнах

Пункт 2 Положення про Комітет ветеранів війни в Афганістані та воєнних конфліктів в інших зарубіжних країнах, затвердженого Розпорядженням Президента України від 12 березня 1992 року № 41, після абзацу 6 доповнити абзацом такого змісту:

«здійснює функції щодо управління майном, яке є у загальнодержавній власності та закріплене за підприємствами, установами, організаціями, підвідомчими Комітету».

У зв'язку з цим абзаци 7, 8, 9, 10 цього пункту вважати відповідно абзацами 8, 9, 10, 11.

Президент України
Л. КРАВЧУК

м. Київ
12 листопада 1993 року

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про звільнення Надзвичайного і Повноважного Посла України в Канаді

Звільнити ЛУК'ЯНЕНКА Левка Григоровича від обов'язків Надзвичайного і Повноважного Посла України в Канаді у зв'язку з виходом на пенсію.

Президент України
Л. КРАВЧУК

м. Київ
15 жовтня 1993 року

ЗАСТЕРЕЖЕННЯ ПОДІЯЛО

Позиція

На початку року представник Президента України в Чернівецькій області Іван Гнатишин своїм розпорядженням, зобов'язав облуправління Національного банку України спільно з комерційними банками створити на Буковині розгалужену мережу пунктів з обміну іноземної валюти. Знехтували. Глава облдержадміністрації знову звернувся до згаданих структур, але цього разу вже із застереженням, що в разі невиконання його ухвали винні за це будуть відповідно покарані. І банкіри заворушилися. На території області за кілька днів з'явилося 28 обмінних пунктів. Наприкінці року їх буде понад 40.

Ці пункти купують американські долари, німецькі марки та російські рублі за курсом, що перевищує ціни «чорного ринку». Тому власники валюти послугами підпільних міняйл фактично перестали користуватися.

Василь БАБУХ.

Чернівці.

Зворотний зв'язок

ТЕЛЕБРУД

Голова обласної організації товариства української мови імені Т. Шевченка народна артистка України Тетяна Мірошниченко висловила протест з приводу розгортання антиукраїнської пропаганди студією кабельного телебачення (КІТС). Ведучі цієї студії, діяльність якої фінансують «червоні» директори, зокрема, вдалися до обмов депутатів обласної та міської Рад народних депутатів, висунутих від демократичного блоку, навішуючи їм ярлики фашистів.

Цікаво, що Ради, членами яких є принижені КІТСом депутати, як завжди, промовчали, хоча передачу повторили кілька разів.

Олександр МИХАЙЛЮТА.

Запоріжжя.

Щось новеньке

ГУБИТЬ ЛЮДЕЙ НЕ ПИВО

На засіданні республіканської дегустаційної комісії найвищої відзнаки удостоєне пиво «Полтавське». Ця новинка щойно зійшла з конвеєра місцевого об'єднання пивобезалкогольної промисловості. Вперше у заводській практиці до ячмінного солоду технологи додали третину відсотків пшениці. Звичайно, не вищої якості, а третьої-четвертої категорії, яка не годиться для виготовлення борошна. Нове пиво — сортове, фірмове, із симпатичною етикеткою, віддрукованою у місцевому видавництві «Полтава».

Григорій ГРИНЬ.

Полтавська область.

Так і живемо

ТЮЛЬКА: ТОБІ — ПОЛОВИНА, Й МЕНІ — ПОЛОВИНА

27 риболовецьких сейнерів з дев'яти риболовецьких колгоспів Криму почали путину — ловлять хамсу і тюльку.

Свого часу лише риболовецькі колгоспи Криму вилловлювали щороку 80-90 тисяч тонн хамси і тюльки. А потім сталося непередбачене: на днищах кораблів в акваторії Чорного та Азовського морів було завезено гребневик, він перейшов у моря і з'їв практично весь планктон, тобто те, чим харчувалася дрібна риба. Три роки лов було заборонено. Дозвіл дано лише торік, але з таким розрахунком, щоб було добуто 28 тисяч тонн риби, половина з яких припадає на Україну, а половина — на Росію. Цього року дві держави також уклали таку угоду, та цифра стала вже трохи меншою — по 13 тисяч тонн.

Дається взнаки дороговнеча й нестача пального, що зрештою призведе до різкого підвищення цін на хамсу і тюльку в торговельній мережі.

Олександр ПІЛАТ.

Реалії

А ТУРИСТОМ КРАЩЕ?

Тенденція до зменшення кількості емігрантів-одеситів зберігається: нині від'їжджаючих на постійне місце помешкання за рубіж стало менше, порівняно з відповідним періодом року минулого, ще на 1,5 тисячі чоловік. А ті 3 тисячі, що таки виїхали, обрали для себе насамперед США (80 відсотків загальної кількості), далі йде Німеччина, аж потім — Ізраїль. Зате різко зростає кількість туристів — за рубежем у нинішньому році вже побувало понад 118 тисяч мешканців Причорномор'я.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

Пригода

КОМУ ЗАБАВИ, КОМУ 30 МІЛЬЙОНІВ

Ледь не закінчилася трагедією забава кількох підлітків, які запалили багаття в... колодязі для телефонного кабелю на вулиці Попова в Кіровограді. Вчаділих від диму пустунів витягли перехожі. А ось 1500 телефонних абонентів нового мікрорайону на кілька тижнів залишилися без зв'язку. За підрахунками спеціалістів ремонт пошкоджень лінії коштуватиме близько 30 мільйонів карбованців. На жаль, не тільки діти, а й дорослі не дуже дбають про збереження телефонних комунікацій. За два місяці перед цим ремонтники одного з підприємств, копаючи траншею, залишили без зв'язку близько тисячі абонентів.

Микола ВОЛОК.

Кіровоград.

Продиктовано в номер

Якщо не вибори, то імпічмент

Вільні профспілки України (ВПУ) виступили з заявою, в якій попереджають про неприпустимість перенесення чергових березневих виборів українського парламенту і чергових виборів Президента України під приводом того, що, мовляв, не вистачить часу на підготовку нового виборчого закону. ВПУ переконані: перенесення термінів виборів однозначно означатимуть імпічмент депутатів і Президента, котрі порушать власні політичні обіцянки. Крім того, ВПУ зазначають, що владі негоже гратися в політичні ігри на тлі матеріального зубожіння населення, можливого через ці причини неконтрольованого соціального вибуху чи поновлення активного страйкового руху, в першу чергу шахтарського.

В Українському домі — перегук поколінь

Вчора, в Києві в Українському Домі відкрилася виставка митців вірменського походження — живопис, скульптура, декоративно-прикладне мистецтво, — яку задумували як своєрідний перегук поколінь. Адже серед імен у мистецьких колах вже відомих — Михайла Бароянца, Володимира Саватова, Ганни Начар'ян, Михайла Акопянця й імена обдарованих молодих художників — Дениса Саватова (молодшого), Сергія Бароянца, Гаяне Атаян та інших. Перші враження відвідувачів — час і зміни в суспільстві не спроможні розірвати зв'язок поколінь, багатовіковий досвід ані вірменського, ані українського народів.

Індійська «травка» вже у Херсоні

Працівники відділу боротьби з корупцією і організованою злочинністю. УСБ області виявили і негайно знищили на одному з дніпровських островів півтораагектарну площу посівів індійської коноплі. Підрахунки показали, що в разі використання її як сировини для маріхуани і гашиша ділки могли б одержати «навар» півтора мільярда карбованців. Раніше цього виду коноплі на Херсонщині ніхто не бачив.

Експрес-інформація

Ми — вам, ви — нам

Литва визнає уряд КНР єдиним законним представником держави, а Тайвань — невід'ємною частиною Китаю. Про це йдеться в розповсюдженій у Пекіні заяві за підсумками офіційного візиту в Китай Президента Литви А.Бразаускаса. У документі стверджується, що Литва не встановлюватиме дипломатичні відносини з Тайванем. У свою чергу китайська сторона визнає незалежність, суверенітет і територіальну цілісність Литви.

Революційна рада схвалює

Палестино-ізраїльську угоду щодо обмеження палестинської автономії в районі Єрихона та сектора Газа схвалено революційною радою руху «Фахт» — найвпливовішої організації, що входить до складу Організації визволення Палестини. Про це йдеться в розповсюдженому комюніке про засідання революційної ради в Тунісі під головуванням Я.Арафата. Учасники засідання обговорили нову політичну й економічну стратегію на перехідний період.

За повідомленнями наших власних кореспондентів і зарубіжних інформагентств.

Подробиці

ТЕНГЕ РУБЛЬОВІЙ ЗОНІ

За Указом Президента Республіки Казахстан Н.Назарбаєва 15 листопада в країні введено національну валюту — тенге. Обмін провадитиметься у співвідношенні одне тенге — 500 рублів.

Кожний громадянин Казахстану зможе обміняти 100 тисяч рублів. Що стосується нових купюр, то їх випускатимуть достоїнством 1,3,5,10,20,50,100 тенге. Розмінна монета поки що буде паперова, але в майбутньому її замінять на металеву. На нових грошах Казахстану зображено портрети відомих діячів Сходу. Курс тенге щодо долара й російського карбованця ще не визначено, але, як стало відомо після спільного засідання Кабінету міністрів і Верховної Ради, в Казахстані «зберуть» трильйон 300 мільйонів рублів старого зразка й передадуть Росії.

12 листопада по телебаченню Казахстану виступив Президент Н.Назарбаєв. Він охарактеризував економічну ситуацію, що склалася в Казахстані, й дав оцінку вимогам Росії, яка не дозволила увійти республіці до нової рублевої зони. Казахстанський лідер назвав їх не інакше, як «втратою економічного суверенітету нашої держави». Накресливши у своєму виступі тактичні і стратегічні завдання Казахстану в зміцненні національної валюти, Н.Назарбаєв заявив, що тенге забезпечене на сьогодні власними золотими й валютними резервами на суму більш ніж 700 мільйонів доларів США, що гарантує новій валюті стабільність. Н.Назарбаєв закликав підійти до обміну валюти без паніки й страху. Потім він показав телеглядачам нову валюту. До речі, як стало відомо, вона надрукована в Англії й має 16-разовий захист.

Тетяна КОСТІНА.

Алмати.

Власкори повідомляють

З ДУХОВНОЮ МІСІЄЮ — ДО КИТАЮ

Нове призначення за розпорядженням московської патріархії отримав окружний благочинний настоятель Ошського (обласний центр на півдні Киргизстану) Свято-Михайло-Архангельського храму протоієрей Георгій. Він очолив російську православну духовну місію в Китаї.

Георгій Монжош, за національністю китаєць, чудово володіє китайською і англійською мовами, знає і готовий дотримувати звичаїв і традицій своєї етнічної батьківщини. Як передбачається, саме у Північному Китаї, тобто в колишній Маньчжурії, і буде поширюватися діяльність цієї церкви. Але не виключена можливість відкриття місії в самому Пекіні, при посольстві Росії в КНР.

Євген ДЕНИСЕНКО.

Бішкек.

Норвезький калейдоскоп

В студентському полоні

Щоб поліпшити своє економічне становище, тисяча студентів одного з вузів у західній частині Норвегії викрали мера свого міста і, надівши на нього наручники, відбули з ним до Осло. Там, біля будинку парламенту, отримавши обіцянку мера задовольнити їхні вимоги, студенти звільнили «полоненого».

Що ж, як кажуть, мета виправдовує засоби.

Проте багато норвежців дійшли висновку, що студентам не дуже вже й слід нарікати на своє економічне становище. Читачі майже щодня пишуть до газет про те, що бачать студентів у ресторанах, які попивають далеко не дешеве пиво.

На згадку про Амундсена

Червоний намет серед льодової криги залишив норвезький дослідник Амундсен після того, як у 1911 році вперше ступив на Південний полюс.

Минулої зими норвезька полярниця Моніка Хрістенсен, натхнена ідеєю віднайти історичний намет і повернути його до Норвегії, зазнала невдачі. І недивно, бо знайти тепер місцерозташування намету — завдання не з легких. В цьому році Ліллехаммерський олімпійський комітет пожертвував Моніці Хрістенсен 1,4 мільйона американських доларів для того, аби вона ще раз змогла відправитися до Південного полюсу з новою експедицією. У разі удачі знайдений намет відправлять до Канади для консервації, а в лютому наступного року його перевезуть до Ліллехаммера, місця проведення зимових Олімпійських ігор.

Всередині партії — союз незгодних

Для норвежців все ще суперечливим залишається питання: бути чи не бути Норвегії членом Європейського Співтовариства. Керівна партія лейбористів виступає в основному за участь в ЄС. Але недавно всередині цієї партії народилась невелика фракція, яка заснувала власний союз — соціал-демократи проти членства в Європейському Співтоваристві. На цьому грунті спричинилися гострі дискусії серед лейбористів, особливо після «гарячого» виступу міністра закордонних справ Норвегії, який однозначно висловився за участь Норвегії в ЄС.

Пер ЄВНЕ.

Тронхейм.

У кожному з нас спить власник

Наприкінці вересня уряд на своєму засіданні заслухав інформацію Фонду державного майна, Мінекономіки та Антимонопольного комітету про хід приватизації. Декотрі зробили тоді втішний висновок, буцімто цей процес рушив. Редакційна пошта, присвячена цій тематиці, одначе, свідчить про зворотне. Тим часом оптимістична метафора щодо рухливості процесу приватизації належить заступнику голови Держкоммайна Вадимові Васильєву, з яким розмовляє наш кореспондент Сергій ВЛАД.

— Вадиме Валерійовичу, читачі пишуть, що завдяки засобам масової інформації більше обізнані з ходом приватизації у Росії, ніж в Україні. Багатьом здається, що, приховуючи її механізми, уряд сподівається ошукати народ.

— Справді, інформаційне забезпечення Державної програми приватизації, яка була прийнята 1992 року, бажає кращого. Коли створювалось наше відомство, відклали гласність на майбутнє за браком коштів. Та й хіба тільки її одну? Згідно з Програмою 20 тисяч підприємств України мали приватизувати 300 чоловік — чи не мрія? Торік приватизували 40 — і парламент визнав роботу уряду з приватизації за незадовільну. Щодо підозри, нібито когось хочуть ошукати, скажу: нісенітниця. Останній тому доказ — Президент України санкціонував індексацію вартості приватизаційного майнового сертифіката з 30 тисяч до 1 мільйона 50 тисяч карбованців.

— Відповідно до Програми приватизації 50 відсотків державного майна підприємств має бути викуплено за цими сертифікатами. За деякими підрахунками — майже на 50 трильйонів карбованців. Тому природне бажання громадян якнайшвидше їх одержати. Чи не в кожному листі — побоювання, що інфляція геть знецінить майновий сертифікат держави, ще до того, як доведеться з нього скористуватися.

— Цього не станеться. Тільки-но у січні, приміром, буде проіндексована вартість майна, відповідно відбудеться і переоцінка майнового приватизаційного сертифіката. У такий спосіб держава прагне зберегти кожному громадянину одну 250-мільйонну часточку вартості загальнодержавного майна. Це, до речі, вигідно вирізняє українську концепцію приватизації від російської.

— Але читача бере сумнів. Комусь кортить придбати за приватизаційний майновий сертифікат акції не одного, а кількох підприємств, а хтось запитує, а як діяти, коли підприємство, у приватизації якого він хоче взяти участь, за межами його рідного міста. Чи не в кожному листі — прохання розповісти про процедуру придбання акцій підприємств за приватизаційні майнові сертифікати.

— Гаразд. Якщо ви визначилися — акції якого підприємства ви бажаєте придбати, а воно розташоване у іншому місті, — прямуйте до поштового відділення. Вам видадуть бланк заявки, яку треба заповнити і надіслати на адресу обраного підприємства. Звідси надішлють договір про купівлю-продаж. Залишається лише відшукати своє прізвище на відкриття депозитного рахунку у відділенні Ощадбанку і сплатити суму, яка вказана у договорі, коштом приватизаційного сертифіката. До речі, станом на 1 вересня ці списки включали вже 91,5 відсотка мешканців України. Якщо ви повністю вичерпали вартість сертифікату, то його закриють, а ні — на ваше ім'я відкриють депозитний рахунок на зразок ощадкнижки, де фіксуються відповідні витрати.

— Коли у вересні ви запевняли, що процес рушив, на чому грунтувався ваш оптимізм?

— На той час ми приватизували вже не 40, а 1040 підприємств. Значна частина власності була вже придбана за майнові сертифікати. До кінця року, сподіваюсь, кількість приватизованих підприємств сягне вже двох тисяч. Вже засновано 59 акціонерних товариств, створюються інвестиційні фонди, страхові, довірчі товариства. Наступного року уряд має на меті в цілому завершити процес малої приватизації, поміняти власника восьми тисяч об'єктів. Знайде інших господарів 40 об'єктів незавершеного будівництва, 1300 середніх і великих підприємств. Беру на себе сміливість стверджувати, що це вже — невідворотний процес.

— Ви згадали про інвестиційні фонди, але сьогодні вони не мають повноважень займатися приватизаційними сертифікатами. Місцеві Ради окремих областей блокують реалізацію Державної Програми приватизації, а чимало підприємств ухиляється від обов'язкової корпоратизації, як це передбачає чинне законодавство. Або ще такий лист у редакцію: «В той час, як продаж акцій на сьогодні заборонений, механізм банкрутства діє. Хіба не зрозуміло, що у такий спосіб ми продукуємо банкрутів?!»

—Справді, Державна Програма приватизації потребує більш досконалого правового забезпечення, але це не догма. І уряд, і Президент це вже підтвердили. Згадайте, лишень, що з липня цього року вже не укладають угод на оренду з викупом, бо ця форма приватизації гальмувала реалізацію усієї Програми.

До речі, невдовзі мають вийти Укази Президента стосовно діяльності інвестиційних фондів, єдиних органів приватизації та інші нормативні акти. Головне, як на мене, що попри кадрові та структурні зміни, які сталися в уряді останнім часом, ми не похитнули віри у власну концепцію приватизації в Україні.

— Вадиме Валерійовичу, читачі цікавляться, як часто відбуватимуться аукціонні торги з продажу державного та комунального майна.

— Ми запроваджуємо хвильовий принцип аукціонної торгівлі в усіх областях України. Це означає, що у спеціально відведені для цього дні принаймні один раз на місяць в кожній області працюватиме аукціон, на якому виставлятимуться усі об'єкти, що підлягають приватизації. Населення матиме змогу не тільки придбати бажане, а й одержати грунтовну консультацію представників органів приватизації на місцях. Це дуже важливо.

— Продаж з аукціону в Одесі кафе «Біла акація» дозволив перекрити 50 відсотків дефіциту бюджету міста. Невже ефективність аукціонного продажу настільки значна, що можна впливати і на дефіцит бюджету країни?

— Поки що, звісно, ні. І ми не ставимо такої мети. Доки приватизація, принаймні, не набула такого масштабу, як у Росії.

— До речі, там, здається, приватизація стабілізувала російську грошову одиницю. Чи можна сподіватися на таке чудо й у нас?

— Можна, якщо не сидіти склавши руки.

Записав
Сергій ВЛАД.

Екран подій

Косарка попереду тепловоза

Флагмани тепловозобудування колишнього СРСР перепрофілюються на ходу. Як уже відомо, вони пробують стати лідерами трамвайного будівництва в Україні. Нині взялися ще й за випуск сільськогосподарських машин.

Почали на виробничому об'єднанні «Луганськтепловоз» з малого — борін та дисків-лущильників. Продукція розходиться швидко. Тепловозобудівники розробили і 6 дослідних зразків ротаційних косарок. Оформлюють договір з обласною «Сільгосптехнікою» на їх закупівлю. Вивчено попит на косарки і в усій Україні — хочуть їх придбати 20 областей.

— Косарки такого типу виготовляють на заводі імені Ухтомського в Люберцях Московської області, — сказав заступник головного інженера об'єднання Леонід Поздняков. — Щоб їх одержати, українським землеробам треба мати валюту. Наші косарки будуть кращі за закордонні, а продаватимуть їх за карбованці.

Ай Сі Ай завойовує довір'я

З двохсот американських комбайнів «Кейс», що прибули в Україну, шість працює на полях Черкащини.

Високопродуктивну техніку, котра може збирати все: від маку до насіння соняшнику, надало господарствам спільне підприємство «Транс-агро-Україна», утворене всесвітньовідомою аграрною компанією Ай Сі Ай зі США та українською асоціацією «Земля і люди».

Перший рік співробітництва з американськими партнерами переконав вітчизняних аграріїв у надійності американців. Урожайність кукурудзи, яку вирощували за зарубіжною технологією, сягнула майже 80 центнерів з гектара. Бажаючих співпрацювати з Ай Сі Ай побільшало.

За повідомленнями наших кореспондентів А. КОБЕЛЬНЮКА та Л. ТИТАРЕНКО.

«Нордекс» не відступатиме. Але...

Ми вже повідомляли про те, що група компаній «Нордекс» (Швейцарія—Австрія) запропонувала українському уряду незвичну схему операції, за якою наша країна одержить 15 мільйонів тонн нафти з наступними розрахунками валютою та компенсаційними товарами. Минуло два місяці відтоді, як договір набув чинності. Що за цей час зроблено договірними сторонами? Про це наш кореспондент веде бесіду з представником «Нордекса» в Україні Вадимом РАБІНОВИЧЕМ і директором департаменту металів цієї компанії Андрієм АЛЬОШИНИМ.

В.Р.: Так, деякі підсумки можна підбити: ми вже поставили на Україну 1 мільйон 85 тисяч нафти, що дало можливість у вересні—жовтні завершити сільгоспроботи.

— А як з оплатою?

В.Р.: Приблизно на 6 мільйонів доларів одержано продуктів, на 15 — мазуту, 6 — прямі платежі.

А.А.: Я додам, що метал ми ще не отримали.

В.Р.: Справді, зі зворотними поставками, тобто з розрахунками за нафту, серйозне відставання. Однак ми все ще сподіваємося на те, що українська сторона зможе виправити становище. Адже запущено величезний маховик.

— А якщо через наше економічне становище розрахунки затягуватимуться?

В.Р.: В «Нордексі» працюють не лише реалісти, а й оптимісти. Зараз за реалізацією цього договору спостерігають 5-6 великих корпорацій світу, котрі теж прагнуть в Україну. У відомому економічному журналі дають щотижневі звіти про наші операції. Нещодавно Президент США Білл Клінтон прийняв президента групи компаній «Нордекс» Григорія Лучанського і поцікавився ходом виконання взаємних зобов'язань з цього договору. Ви розумієте, яке буде враження у «Нордекса», коли ми згорнемо поставки чи розірвемо договір?

— Можна сказати, що «Нордекс» — своєрідний розвідник платоспроможності України?

В.Р.: Можна. Але тут важливе економічне розуміння договору. Адже навряд чи хоча б одна західна компанія пішла б на укладення такого договору. «Нордекс» сьогодні постачає нафту по 90 доларів за тонну, а перші поставки були по 80 доларів. І до кінця року ми зафіксували ціну — 90 доларів, хоча енергоносії постійно дорожчають. Згадайте: за кліринговою угодою Росія постачала Україні нафту за ціною 128 доларів за тонну. «Нордекс», продаючи Україні нафту за ціну нижчу від світової, всі зворотні поставки продуктів і металу одержує за світовими. Ми не хочемо сперечатися зі своїми українськими партнерами про це. Вони назвали ціну на продукти, і це нормальна світова ціна. Тому договір супервигідний Україні. Зіставте: якщо в серпні за тонну зерна господарства зуміли купити лише 200 кілограмів нафтопродуктів у державних нафтопереробних підприємств, у вересні — лише 150, то у жовтні за тонну проданого державі зерна вони одержали 500 кілограмів палива.

А.А.: Така ж схема і з чорними металами. Зараз Україна за тонну металу одержує на 700 кілограмів палива більше, ніж раніше.

В.Р.: Такий самий договір ми зараз укладаємо і з Білоруссю.

— А чи не вийде так, що, наразившися на необов'язковість українських партнерів, «Нордекс» піде до Білорусі?

В.Р.: В жодному разі. Ми навіть готові відкрити лінію поставок газу та вугілля в Україну, підтверджуємо свій намір поставити до кінця цього року ще 3 мільйони тонн нафти. Але для того щоб це зробити, нам потрібна велика підтримка тих українських структур, котрі за розпорядженням уряду мають здійснювати для нас зустрічні поставки. Це в першу чергу «Укрцукор»...

А.А.: ...І дуже великі у нас проблеми з металом. Хоча міністр промисловості Голубченко, директори металургійних комбінатів Тельга (Кривий Ріг), Скороход (Алчевськ), Шевченко (Макіївка) з розумінням поставилися до виконання договору. Ці підприємства розпочали відвантаження металу.

В.Р.: Андрію, я хочу сказати, що Савинський (Харківська область) і Радехівський (Львівська область) цукрові заводи теж вчасно здійснили поставки своєї частини продукції. Щоправда, крім цукру, за взаєморозрахунками ми ще не отримали олію, спирт, соняшник... Хотілося б, щоб й інші з розумінням поставилися до реалізації цього проекту. Усіх, хто за розпорядженням уряду має робити зустрічні поставки «Нордексу», ми ще просимо зрозуміти: нафта йде на підтримку агропромислового комплексу найбільших підприємств України, на опалення будинків. Ми її не розподіляємо. І, здійснюючи зустрічні поставки, наші партнери допомагають не нам, а народові України, щоб він не залишився взимку без хліба й тепла.

— Вадиме Зіновійовичу, очевидно, «Нордекс» усе-таки завадив деяким комерційним структурам наживатися на дефіциті бензину?

В.Р.: Ми це відчули, хоча до нас звернулося багато фірм з пропозицією співробітництва, і ми підписали з ними договори. Це входить до стратегічного інтересу «Нордекса»: закріпитися на українському ринку. Значну частину свого прибутку ми інвестуватимемо в будівництво об'єктів нафтопереробки в Україні, займатимемося питаннями енергетичної безпеки.

Тепер я бачу, що і ланцюжок поставки нафтопродуктів треба наблизити до споживача. Думаємо практикувати укладення прямих договорів на поставки і будь-які заявки готові вдовольнити.

Олександр ВЛАДИМИРОВ.

Інформація про випуск акцій акціонерного банку «ГРОССБАНК»

Акціонерний банк «ГРОССБАНК» створено за рішенням зборів засновників банку 1 вересня 1993 року як акціонерне товариство відкритого типу зі статутним фондом у 2.000.000.000 крб.

Засновниками банку є: спільне підприємство «Київагро» ЛТД, фірма «ЗІЛ-КОМЕРС» ЛТД, концерн «Росагрокомплекс» ЛТД.

Дата проведення установчих зборів — 1 квітня 1994 року. Юридична адреса банку: 252123, м. Київ-123, вул. Світлицького, 35. Банк випускає 200.000 простих іменних акцій по 10.000 крб. кожна серією «А-1» за номерами 000001—200000. Строк передплати акцій — 3 місяці, з 28 листопада 1993 року по 28 лютого 1994 року. До відкритої передплати випущено 20.000 простих іменних акцій на суму 200.000.000 крб.

Передплатниками акцій можуть бути юридичні особи і громадяни. Особи, які бажають придбати акції, повинні укласти договір із засновниками банку за зазначеною вище юридичною адресою банку і внести не менш як 30 % вартості акцій на рахунок банку № 467049 в Управлінні Національного банку України по м. Києву і Київській області, МФО 321024. Акції можуть реалізуватися за ринковим курсом.

Виплату дивідендів здійснюють за результатами кожного фінансового року в касі банку або переказують на рахунок акціонера.

Вернісаж новин

Ширвіндт приїхав. Звичайно, з Державіним і своїм гала-спектаклем

У Києві розпочалися тижневі гастролі Московського театру сатири. Розпочалися гала-спектаклем «Молчи, грусть, молчи...», який вели популярні артисти Олександр Ширвіндт і Михайло Державін. Побачили ми на сцені й інших відомих акторів. Цікаво, що спектакль цей придумав і здійснив на сцені Олександр Ширвіндт.

Привезли москвичі ще одну сценічну роботу — спектакль «Восемнадцатый верблюд» за комедією Самуїла Альошина. Це смішна й одночасно сумна історія про кохання і непрості людські долі.

Глибокий слід добра

«Батьком міста» шанобливо називали жителі Чернівців кінця XIX століття свого тодішнього мера Антона Кохановського. За його правління крайовий центр Буковини небачено розбудувався, оснастився електромережею, водопроводом, каналізацією, розжився на трамваї. Одне слово, Чернівці стали цивілізованим європейським містом. Вдячні буковинці обрали посадника почесним громадянином міста, назвали на його честь одну з вулиць. Однак за часів тоталітаризму ім'я Кохановського було витравлено з пам'яті.

Теперішні чернівецькі власті вирішили знову пошанувати колишнього «батька міста». На його могилі недавно було відправлено урочисту панахиду. Одна з вулиць знову здобула ім'я мера-будівничого.

Фестивалі — ознака молодості

Студентський фестиваль, присвячений Всесвітньому дню молоді і Міжнародному дню студентів, розпочався 7 і має завершитись 17 листопада в Києві. Зустріч лідерів молодіжного руху 70-90-х років, міжнародний турнір з міні-футболу, «журналістське кафе», мистецькі виставки, грандіозна шоу-програма — це «обрані місця» з програми фестивалю. Його організаторами виступили Міжнародна молодіжна ліга, УСС, Молодіжний іноваційний фонд, Комітет у справах молоді держадміністрації Києва, зокрема, Печерського району.

Пожежний «самвидав»

Досить об'ємний російсько-український словник найпоширеніших ідіом та словосполучень склали вихователі дитячого садка № 3 Херсонського концерну «Дніпро». Цей украй потрібний для малечі посібник, створений «самвидавом», схвалено на обласній конференції з проблем становлення національного дитячого садка.

Невдовзі має побачити світ і «Російсько-український пожежно-технічний словник» на 18 тисяч слів, упорядкування якого завершують з допомогою науковців місцевого підрозділу пожежної охорони УВС області начальник відділу пожежної охорони УВС області Мирон Буба і головний спеціаліст цього відділу Олександр Старов.

За повідомленнями власних кореспондентів Василя БАБУХА, Катерини КІНДРАСЬ, Володимира КРАСНОДЕМСЬКОГО, Івана КАЛИНИЧЕНКА та позаштатного кореспондента Світлани ГУДЗЬ.

Цитуємо

«Економіка розвалюється. Для позитивних рішень згаяно багато часу. Ситуація надзвичайна. Тому й виходи з неї повинні бути далеко не ординарними. Всі зусилля, вважаю, треба спрямувати на відвернення цілковитого краху виробництва та зубожіння людей.

... Головне нині — стримати шалене зростання цін. Їхнє жорстке гальмування має стати на певний період цілеспрямованою державною і навіть, коли хочете, національною політикою».

Юхим ЗВЯГІЛЬСЬКИЙ.

(«Киевские новости», 12 листопада 1993 року).

Наука

І ні Варшава, ні Москва не ствердить тут свої права,

або Кілька зауваг до стану політології в нашій державі

Цього року студенти українських вузів одержали новий, без ідеологічних штампів, підручник «Політологія», підготовлений львівськими науковцями. Очолював авторський колектив завідувач кафедри політології Львівського держуніверситету, доктор історичних наук, професор, академік Української академії політичних наук Остап Семків. З ним і зустрівся кореспондент «Голосу України».

— Щодо створення галузевих академій, до яких належить й Українська академія політичних наук, є різні думки. Нерідко — діаметрально протилежні. Особливо гострі стріли летять з боку критиків, які належать до, так би мовити, офіційної академії. А яка ваша думка з цього приводу?

— Як на мене, то наука нашої держави матиме безперечний хосен від таких академій. І з кількох причин. Поперше, таким чином поступово руйнується монополізм у науці, яким традиційно була (і є!) наділена так звана велика академія. По-друге, наука в оптимальному варіанті має існувати цілісно, без штучного поділу на викладання і дослідження. Градація престижності, яка зводиться до того, що офіційна академія наук та її інститути чимось «кращі», так би мовити, «вибрані», а університетські кафедри «гірші» — недопустима. І створення громадських академій має привести до того, щоб ні факту, ні навіть видимості такої відмінності не було. По-третє, новостворені академії покликані об'єднати зусилля талановитих молодих учених на дослідження кардинальних проблем, що стоять сьогодні перед молодою Українською державою. Парадоксально, але Президія АН України має і сьогодні монопольне право на державне фінансування, на міжнародні контакти й відрядження. А її академіки і члени-кореспонденти одержують зарплату за «чини», без виконання жодних функцій та обов'язків.

— Чи можемо сьогодні сказати, що Академія суспільних наук «пре свій плуг»?

— Принаймні вона об'єднала зусилля політологів України не тільки на дослідженнях вузлових проблем, а й створила цілі колективи, які сьогодні доволі інтенсивно працюють над створенням нового покоління підручників.

— Підручник «Політологія» також із того покоління?

— Не зовсім. Над цим підручником ми почали працювати ще три роки тому на замовлення видавництва «Світ».

— Чим вирізняється цей підручник?

— Насамперед я дуже радий, що «Політологія» написана й побачила світ у Львові. Саме на західних теренах України почався шлях, який привів до утворення, чи точніше — відновлення нашої держави. Хай і цей підручник стане ще одним кроком до утвердження нашої незалежності. А щодо його особливостей, то почнемо хоча б з того, що виданий він українською мовою.

— Ви так говорите, ніби йдеться про публікацію цієї колективної праці в Австралії чи Бразилії?

— А нічого дивного в цьому немає, адже стан підготовки видання підручників українською мовою залишається в нашій державі кризовим. Тим паче, в такій галузі, як політологія. Більш того, всі попередні підручники з політології не відповідають сучасним вимогам. Ані змістом, ані поліграфічним оформленням.

— Але ж у Львівському університеті, наскільки я знаю, немає проблем з викладанням українською мовою?

— Це так. Але працюючи над підручником, ми думали про всю Україну. Від Ужгорода до Донецька, від Сум до Сімферополя. Бо не секрет, що в багатьох вузах нашої держави українізація навчального процесу має поки що декоративний, чи точніше муляжний, характер. І то в кращому разі. А в гіршому — вона просто ігнорується.

— І все ж таки не тільки українською мовою вирізняється новий підручник.

— Ви маєте рацію. Безперечно, ми (маю на увазі увесь авторський колектив) не обминули досвіду сучасної світової політології, але не «зачаровані» ні на Схід, ні на Захід. У підручнику є цілий розділ «Ідеї національної державності і демократії в історії політичної думки України» — від часів Київської Русі до наших днів. Таким чином, читач має змогу ознайомитися з політичними концепціями тих політологів, яких ще донедавна називали антирадянськими, націоналістичними, «ворогами українського народу». Мова йде передусім про Міхновського, Липинського, Донцова, Сціборського...

І ще одне. Ті підручники, які маємо сьогодні, зорієнтовані їх авторами здебільшого на інформативну функцію. Ми прагнули зробити «Політологію» такою, щоб вона спонукала кожного, хто візьме її до рук, зіставляти, мислити, узагальнювати.

— У підручнику багато місця відведено проблемам національного відродження, з якими тепер гостро зіткнулася Україна. Якщо не помиляюся, у книзі вперше дано наукове визначення цих складних процесів у молодій незалежній державі.

— То справді так. Національне відродження — це не реставрація нації. І аж ніяк не реанімація всього того, що було в її історії. Це — модернізація нації, її оновлення в системі реалій сучасного життя, у поступі загальнолюдської цивілізації. Мова йде про багатогранний процес засвоєння — певна річ, на основі критичного переосмислення — традицій народу. І водночас конче потрібно створити сучасні політичні, господарські, соціокультурні та інші структури, інституції та цінності, з допомогою яких наша нація могла б виступати не просто як етнічна спільність, а як суверен своєї долі.

Якщо коротко, то національне відродження — це процес розкриття творчого потенціалу народу в інтересах історичного поступу.

— У списку літератури, рекомендованої до вивчення курсу політології, подано багато назв іноземними мовами: англійською, французькою, німецькою, польською, чеською... Можливо, це дещо нетактовне запитання, але кортить знати: невже всі автори підручника володіють іноземними мовами?

— Не всі, але абсолютна більшість з моїх колег певною мірою знає одну-дві іноземні мови. Ми також вдячні студентам старших курсів факультету іноземних мов Львівського університету: вони багато допомогли нам з перекладами. Довелося й мені, як то кажуть, підовчити німецьку й польську мови.

Та й іменний покажчик підручника склали майже чотириста прізвищ, які причетні до політичної науки. Багато з них фігурують вперше.

— Поза всяким сумнівом: проведена велика і корисна робота, Але ж можна було піти й іншим шляхом: перекласти на українську мову популярний підручник з політології, виданий, скажімо, в США чи Франції. Це, до речі, було б і швидше, і дешевше.

— Подібні пропозиції висловлювали і деякі вчені. Але я не можу погодитися з такою думкою. Хоча б тому, що це зашкодило б формуванню політичної та громадянської культури українського народу.

— ?

— Ні, ні, не дивуйтеся. Треба пам'ятати, що на царині політичної науки ми починаємо не з нуля, як дехто стверджує. Більше того, можемо говорити про український вплив на європейську політичну думку. Досить лише назвати імена Богдана Хмельницького, Івана Мазепи, Пилипа Орлика, Тараса Шевченка, Івана Франка, Михайла Грушевського, В'ячеслава Липинського, Омеляна Пріцака, щоб переконатися в тому.

Прикро, що не завжди встигаємо за часом. Бо є речі, які мали бути осмисленими ще вчора, а ми лише тепер плануємо це робити — це стосується політичної науки в Україні загалом. Нам потрібні нові енциклопедії, біографії й бібліографії, різні словники... Нам треба планово, мабуть, уперше звернутися до проблеми наших міжнародних, міжнаціональних і міжетнічних зв'язків. Як у сучасному розрізі, так і в історичному контексті. Бо все це роками, десятиліттями замовчувалося або перекручувалось. І ми вдячні колективу видавництва «Світ», очолюваному паном Ігорем Мельником, за подвижницьку роботу на ниві українського відродження.

— Даруйте, Остапе Івановичу, за відвертість, але не можу обминути цього. Як то ваша кафедра політології, створена на базі колишньої кафедри так званого наукового комунізму, вирішує ці проблеми? Адже дається взнаки стара школа підготовки спеціалістів, залишилися старі кадри, зрештою — вчорашні стереотипи.

— То ви вже не перший мене про це запитуєте. Але, зауважте, що дві третини науковців нашої кафедри — це молоді люди, які найменше вражені вчорашньою догматикою, стереотипним мисленням. Окрім того, шістдесят відсотків наших викладачів-політологів пройшли перепідготовку за кордоном, у провідних вузах США, Канади, колишньої Югославії, Польщі, Естонії... А потім — і це, зрештою, найголовніше — на кафедрі панує український національних дух. І як, на мене, то хрест необхідно ставити на ідеях, які відкинув час, а не на тих людях, які їх пережили.

— У підручнику, про який ми сьогодні з вами так багато говорили, є ще одна проблема, що проходить червоною ниткою: проблема виховання української національної еліти. І це, очевидно, не випадково?

— Маєте рацію. Ми прагнули окреслити шляхи формування української національної еліти, здатної зцементувати націю у нелегкому процесі розбудови Української держави, у боротьбі за поступ і демократію. Адже саме їй, національній еліті, належить не тільки об'єднати наш народ, а й прищепити йому політичну й громадянську культуру — отой тривкий духовний цемент, без якого не буває єдності нації.

Розмову вів Роман ВАТРИЧ.

Репліка

Запорізька влада в степах у Гоголя не бувала...

Правління Запорізької обласної організації Спілки художників України влаштувало прес-конференцію для засобів масової інформації. Обговорювалося єдине питання: як вижити художникам, коли виконком міської Ради практично поставив хрест на самому існуванні творчої організації? Наводилися численні факти виселення запорізьких митців з майстерень у відомчих будинках, неправомірного підвищення оплати за комунальні послуги.

Десять місяців чекало правління обласної організації Спілки моменту укладення угоди на оренду Виставочного залу на Центральному бульварі, яке десятки років займало. А дочекалися відповіді, що угода не може бути продовжена. Зі свого боку ЖЕК, на чиїй території розташовано зал, виставив рахунок за користування приміщенням у жовтні — майже 46 мільйонів карбованців. Все це означає, наголошувалося на прес-конференції, що художників просто викинуть на вулицю. І це тоді, як, скажімо, в Житомирі, Дніпропетровську, Сімферополі, влада або ж передала виставочні зали і майстерні художників на баланс Спілки, або ж фінансує левову частку витрат. У Запоріжжі, констатували учасники гострої розмови, до мистецтва і взагалі культури ставлення протягом багатьох років, як писав поет, «пльовое». Тепер усе вирішується на користь грошовитих комерсантів, яких не цікавить духовність.

Пригадуєте, як говорив один із персонажів І. Карпенка-Карого у п'єсі «Хазяїн»? Я, мовляв, не знаю, хто такий Котляревський, щоб давати гроші на пам'ятник йому, та й узагалі, в степах у Гоголя не бував. То невже ж персонажі «Хазяїна» мають і через сто літ своїх прототипів в особі декотрих чиновників Запоріжжя?

Олександр МИХАЙЛЮТА.

ІНФОРМАЦІЯ
про випуск (проспект емісії) акцій акціонерного товариства «Меркурій-інвест»

А. Характеристика емітента.

Фірмове найменування: акціонерне товариство «Меркурій-інвест» (далі по тексту АТ).

Місцезнаходження: Україна, м. Київ, вул. Червоноармійська, 55.

Метою створення АТ є поєднання економічних інтересів, матеріальних, соцтрудових та фінансових ресурсів засновників та акціонерів для ведення господарської діяльності, спрямованої на одержання прибутку.

Предметом діяльності АТ є:

— утворення виробничо-торгівельного комплексу, розвиток за рахунок власних та залучених коштів виробництва товарів народного споживання, переробка сільськогосподарської продукції та ін.;

— ведення капітального будівництва та туристичного обслуговування населення;

— організація підприємств громадського харчування;

— здійснення торгівельної, посередницької та торгівельно-закупівельної діяльності.

Б. Формування Статутного фонду емітента і структури емісії.

Рішення про створення АТ та відкриту підписку на акції було прийнято Зборами Засновників (Установча угода про спільну діяльність по створенню акціонерного товариства «Меркурій-інвест» від 21 вересня 1993 р.)

Статутний фонд товариства становить 10 000 000 000 (десять мільярдів) крб. і розділений на 400 000 (чотириста тисяч) простих акцій на пред'явника серії А номінальною вартістю 25 000 (двадцять п'ять тисяч) крб.

Склад Засновників та їх частки в Статутному фонді:

— Споживче товариство «Меркурій», розташоване за адресою: м. Київ, вул. Червоноармійська, 55, участь у Статутному фонді — 80 000 (вісімдесят тисяч) акцій серії А на загальну суму два мільярди крб., що становить 20 відсотків Статутного фонду.

— Мале спільне підприємство «Меркурій-парк», розташоване за адресою: м. Київ, вул. Червоноармійська, 55, участь у Статутному фонді — 20 000 (двадцять тисяч) акцій серії А на загальну суму п'ятсот мільйонів крб., що становить 5 відсотків Статутного фонду.

Засновники в рахунок своїх часток у Статутному фонді зобов'язуються внести грошові кошти, а також меблі для офісу, оргтехніку, комп'ютери та інше офісне обладнання на загальну суму 2 500 000 000 (два з половиною мільярди) крб., що становить 25 відсотків Статутного фонду.

Початкові внески в оплату акцій будуть внесені на р/р 1467523 в КМД УСБ м. Києва МФО 322012.

В. Дані про фінансове положення.

Оскільки АТ буде створено після закінчення відкритої підписки на акції, бухгалтерських балансів, звітів про розподіл прибутку та інших фінансових звітів на момент передплати немає. Адміністративні та економічні санкції державними органами на АТ на момент випуску не накладались.

Г. Дані про випуск акцій та порядок передплати.

Продаж акцій буде проводитися шляхом відкритої підписки згідно з законодавством України.

Початок підписки — 5 листопада 1993 р.

Кінець підписки — 5 червня 1994 р.

Загальний обсяг емісії — 10 мільярдів карбованців.

У разі перевищення або недосягнення оголошеного рівня передплати на акції проводяться дії, які передбачені ст. 30 Закону України «Про господарські товариства».

Акції будуть випущені в готівковій формі:

— серія А — номінал 25 000 крб., номери 000 001—400 000.

Протягом перших п'ятнадцяти календарних днів акції будуть продаватися за номіналом, далі — за ринковим курсом.

Права та пільги акціонерів

1. Акціонери АТ мають право брати участь в управлінні АТ особисто або через своїх уповноважених представників. Одна акція серії А дає право на один голос на загальних зборах акціонерів.

2. Акціонери мають право одержання прибутку у вигляді дивідендів. Дивіденд по акціям сплачується не пізніше 45 днів після закінчення фінансового року. Проміжний дивіденд оголошується Правлінням АТ і має фіксований розмір. Остаточний дивіденд оголошується загальними зборами акціонерів АТ за підсумками року з урахуванням виплати проміжних дивідендів. Дивіденди будуть виплачуватися за юридичною адресою емітента.

Акції будуть продаватися за адресою: м. Київ, вул. Червоноармійська, 103, у касовому залі Палацу культури «Україна» (зупинка метро «Палац Україна»), а також в інших відділеннях СТ «Меркурій». Контактний телефон 220-54-65.

В разі відмови від випуску акцій засновники зобов'язуються повернути гроші протягом трьох місяців з виплатою 600 відсотків річних від номіналу з початку відкритої підписки.

Д. Фактори ризику.

Приймаючи рішення про купівлю облігацій, треба враховувати такі фактори ризику:

— зміна податкової політики у бік підвищення оподаткування комерційних структур;

— неефективність та непослідовність заходів уряду у сфері проведення економічної реформи.

З метою нейтралізації цих факторів АТ буде інвестувати кошти у найбільш надійні та обгрунтовані проекти, нерухомість. Кошти, вкладені в акції АТ «Меркурій-інвест», мають найбільші шанси вигідної конвертації в нову грошову одиницю.

Від засновників

Голова СТ «Меркурій»
ЮФА С. В.
Директор МСП «МЕРКУРІЙ-Парк»
МЕГЛЮК В. П.

To assist with the updating of their records, the British Embassy in Kiev would like to hear from British nationals living in Ukraine. Those concerned should contact the Embassy at the following address:
Desyatinna, 9 Kiev 252025
Tel: 228 05 04
229 12 87
Fax: 228 39 72

В связи с преобразованием государственного акционерного консорциума «УКРКРИОПРОМ» в акционерное общество «Криопром» объявляется подписка на акции.
Телефон в Харькове: (0572) 22-43-59.
Адрес: 310057, Харьков, пл. Театральная, 4.

Слово має молодь

Розбудова — для кого?

Шановна редакціє «Голосу України»! Пишуть вам звичайні студенти. Ми довго зважували: писати до редакції чи ні? Можливо, ви і не надрукуєте цього листа. Бо газети, радіо, телебачення, оратори на мітингах та страйках так торочать одне й те саме: розбудова держави, розбудова держави. А яку державу ми будуємо? І чи будуємо її взагалі? Чи вже «розбудували» вщент, нічого не лишилось?

Кожна повноцінна держава має власну національну мету, власну ідею, за яку здатні покласти голови її громадяни. Зовсім нещодавно нашою ідеєю був комунізм, і кілька поколінь щиро вірили в нього, віддаючи все задля його перемоги у світі. А що сьогодні? Старе відмерло, а нове, на жаль, не народилося. Після двох років незалежності не зосталось і тіні того патріотизму, яким пишалися наші предки ще за часів визвольної боротьби. Панує апатія, продажність; до рангу державної політики зведено принцип «моя хата скраю...», а більшість людей взагалі сповідує кредо, висловлене за часів Людовика XV: «Після нас — хоч потоп». Забули, мабуть, про те, що на цій землі жити їхнім дітям та онукам. Нам боляче бачити, як сподівання людей на кращу долю з настанням перебудови, а потім і волі України були перекреслені некомпетентною і згубною політикою.

А звідки з'явиться той патріотизм, якщо вихованням майже ніхто не займається, вважаючи це за непотрібну і марну справу. Звідки з'явиться в Україні молода інтелектуальна, політична, економічна, управлінська, військова еліта, коли геть дискредитовано такі поняття, як людська честь і порядність, взаємодопомога, пошана до іншої особистості? Звідки з'явиться гордість за свою державу, якщо наших громадян, моряків, котрих затримують у закордонних портах через велику заборгованість України, уряд кидає напризволяще за принципом: «Порятунок потопаючих — справа рук самих потопаючих». Ми щиро заздримо американцям, у яких за кожного волоска, що впаде з їхньої голови в інших країнах світу, держава і її структури готові піти на війну з цими країнами задля захисту інтересів своїх громадян. Мабуть, нам ще далеко до цього.

Патріотизм, окрім ідеї, грунтується і на високій моральності. Сьогодні ми є свідками шаленого наступу аморальності та розпусти. Йде пряма психологічна війна проти нашого народу. З екранів телебачення і відеосалонів, по радіо, в газетах і журналах, у театрах пропонують культ насильства і жорстокості, порнографії. У суспільному житті панує цинізм — виживає сильний. Проте дуже часто сильніший — не за здібностями в чесній конкуренції, а сильніший — в антилюдяності, в антипорядності та в інших «анти».

Падає престиж знань. Сьогодні бути вихованою і освіченою людиною немодно. Створюються такі умови, щоб розумний, винахідливий перестав ним бути і переходив на іншу роботу, часто не за фахом. Йде відплив молодих енергійних сил з державного сектора до комерційних структур. Парадокс у тому, що серйозною комерцією займаються одиниці, до того ж їхню ініціативу придушують на різних рівнях. А здебільшого йде розкрадання майна, відверта спекуляція та паразитування, знову ж таки під галас про розбудову держави. Особливо негативно всі ці процеси впливають на молодих людей. Аморальність досягла такого рівня, що ставить під сумнів перспективи подальшого існування і морального здоров'я нації. Тоді постає питання: а з ким далі розбудовувати незалежну Україну?

Сьогодні важко всім — і старшим, і молоді. Особливо це стосується соціальних гарантій. Нещодавно певною мірою усім нам було гарантовано якийсь мінімум: безплатна освіта і право на вибір спеціальності, права на працю, безплатні медичні послуги, на відпочинок, житло і т.ін. Але з переходом країни на рейки ринкових відносин поставлено під сумнів необхідність усього цього. Стиха вводиться система платної освіти і лікування, постала проблема з працевлаштуванням молодих фахівців («вільні дипломи»). Кричуща своєю нерозв'язаністю проблема молодіжного підприємництва. Кинуто напризволяще молоді сім'ї. А хіба без цього можна уявити розвиток Української держави, створення її повноцінного генофонду?

Цікаво зупинитися ще ось на чому. В країні майже три десятки політичних партій. Аналізуючи їхні програми, ми в змозі знайти дещо цікаве для нас у партії Трудовий конгрес України. Це, наприклад, положення про потребу у створенні рівних стартових можливостей, безплатної освіти для молоді і піднесення цієї освіти до світових стандартів, про систему пільгового кредитування молодих сімей на будівництво житла, про систему матеріальної допомоги цим сім'ям з народженням дітей, про створення національної програми персональної підтримки молодих талантів. А переважна більшість політичних угруповань України майже не приділяє уваги проблемам молоді або розглядає молодь як карту у своєму політичному преферансі. Розхитування підвалин суспільства, байдужість до проблем молодих людей з боку більшості політичних діячів відштовхують молоде покоління від активного громадського життя, виховують інертність, пасивність, штовхають на кримінал.

Шановна редакціє! В одному листі не можна порушити все, що хвилює. Можливо, наші погляди комусь здадуться як суб'єктивні або надто категоричні, проте ми бажали висловити власне бачення проблем. Треба починати вже сьогодні, невідкладно взятися за важкі не вдячні, але так потрібні для суспільства справи, розв'язання яких сприятиме встановленню національної злагоди, миру і спокою, досягненню достатку і багатства в нашому суспільстві. Ми покладаємо великі надії на ТКУ, який провадить виважену центристську політику, намагаючись робити конкретні справи. Було б добре, якби до такої роботи приєднувалися і державні органи, і профспілки, і політичні угруповання, і кожен на конкретному робочому місці. Нам, молодим, не треба чогось глобального, лише мир і злагода, добробут і впевненість. Майбутнє Української держави, як і кожного окремо, залежить від спільних зусиль, що розбудуємо — те і матимемо. Але як цього досягти? Щоб люди повірили у свої сили, згуртувалися довкола спільної справи, забажали, нарешті, щось реально зробити для себе і прийдешніх поколінь...

З повагою
Андрій ДОРОШЕНКО, Анатолій ПРОДОВСЬКИЙ, Олександр ХОМЕНКО, студенти.

Київ.

Від редакції. Нам здається, що молоді люди зазирнули в суть. Кого сьогодні виховуємо? Хто стане майбутнім Української держави? Редакція має намір продовжити розмову на цю тему.

Відрядження до команди

«Прикарпаття» мрію втілює в життя

— «Прикарпаттю», либонь, дуже сподобалося у вищій лізі? Адже команда уже другий сезон поспіль веде серйозну боротьбу за повернення до класу найсильніших. Про це запитав виконуючого обов'язки президента івано-франківського футбольного клубу Івана Слюсаря (президент — Анатолій Ревуцький нині перебуває в тривалій відпустці).

— Тоді, в перший і наш сезон, і всього незалежного українського футболу, ми лише пробували свої сили на рівні грандів. І річ не в тому, якою вийшла ота наша перша спроба. Футбол на Прикарпатті має могутнє коріння, старі традиції, в народі його люблять. Переконаний, каже пан Слюсар, — наш регіон заслуговує мати представника у вищій лізі. Все робиться і владою, і спонсорами, і колективом ФК для того, щоб мрія стала реальністю...

Зі словами керівника клубу «Прикарпаття» важко не погодитись. Особливо, якщо побуваєш в Івано-Франківську і побачиш усе на власні очі. Почну з того, що клуб оточений не на словах, а на ділі постійним піклуванням з боку обласної адміністрації. Але особливо слід відзначити директора споживчого товариства «Павлівське звірогосподарство» Олександра Турчака. Патріот міста, краю, закоханий у футбол, Олександр Олександрович чудово розуміє велике значення цього виду спорту. Молодий, енергійний, симпатичний, комунікабельний пан Турчак робить усе, щоб його господарство процвітало, добре жили люди, а товари, що випускаються в Павлівці (все пов'язано з хутром), були відомі всій Європі. Слово честі, такі люди, це моє переконання, варті брати участь у керівництві державою. Особливо в такі важкі часи для неї...

Серед реальних друзів «Прикарпаття» й мер Івано-Франківська Ярослав Тайліх, директор хутрового об'єднання «Тисмениця» Ігор Зварич, директор орендного підприємства «Вторчормет» Анатолій Приходько. Цей список можна продовжити.

Наступного року відкриє свої ворота красень-стадіон у центральному парку міста із трибунами на 30 тисяч місць. Зовні він нагадує споруди Австрії або Німеччини. Поле з підігріванням, трибуни обов'язково будуть накриті. Отож, негода не заважатиме проведенню матчів. Передбачається максимум зручностей і комфорту для гравців, суддів, журналістів і головне — для глядачів. Одне слово, справжня Європа — та й годі.

Нещодавно ФК «Прикарпаття» за сприяння міських властей отримало чудовий будинок під офіс у самісінькому центрі Івано-Франківська, на вулиці Тараса Шевченка, 47. Його реставрація завершується. ФК є суб'єктом не лише спортивної, а й комерційної діяльності. Тому у світлому, красивому будинку напередодні Нового року відкриється кафе для шанувальників футболу, мешканців міста і його гостей. Там же, на першому поверсі, — магазин спорттоварів з найрізноманітнішим асортиментом. На другому — офісні приміщення.

Як бачимо, клуб має і друзів, і сам робить усе для власного добробуту. Та повернімося до нашої головної теми — футболу. «Прикарпаття» очолює граючий (такого не побачиш в Україні більше ніде) старший тренер 33- річний Ігор Юрченко, який виступав за «Шахтар», «Чорноморець», «Карпати», «Збройовку» (Брно, Чехія). Отже, йому слово.

—Ліпшого моменту для виходу до вищої ліги, ніж тепер, в найближчому майбутньому може й не бути. Не багато команд першої ліги мають таке могутнє ядро, як ми. Маю на увазі Ватаманюка, Хомина, Турянського, Григорчука. Перші двоє виступають за... національну збірну, головний тренер якої Олег Базилевич, наскільки мені відомо, має намір залучити до неї і мого молодшого брата Миколу. Додам, що Володимир Мунтян — наставник олімпійської збірної цікавиться Старостяком. Отже, наші високі плани розмовами не назвеш.

— А хто ж ваші конкуренти?

— Їх кілька, і про них маємо солідну інформацію. Насамперед це миколаївський «Евіс». За ним стоять дуже серйозні люди, які вкладають у клуб значні кошти. У місті — величезний вболівальницький інтерес. Щось подібне можна сказати й про «Норд-АМ-Поділля», черкаське «Дніпро», «Поліграфтехніку», «Сталь». Ми реально і тверезо дивимося на турнірну ситуацію. Поки перебуваємо в лідируючій групі. В другому ж колі одинадцять матчів проведемо вдома, а вісім — на виїзді. Погодьтеся, це — дуже істотний чинник на нашу користь. До того ж, ще й майже всіх конкурентів приймаємо у себе...

І в головному — футбольній справі у «Прикарпаття» ніби все нормально. Хоча, безперечно, під час зимової перерви керівництво клубу подбає про довкомплектацію складу, постарається розв'язати й інші проблеми.

Коли прощалися, запитав Івана Слюсаря:

— А заміська тренувальна база команди все ще нагадує піонерський табір?

— На жаль, так. Бракує вільних коштів для серйозної реконструкції. Тому це питання майбутнього. Але не це головна проблема. На базу претендує ще й... виробниче об'єднання «Родон». Причому без жодних на те підстав. Обласний арбітражний суд виніс вердикт на користь клубу. Але на «Родоні» ніяк не вгамуються. Хоча нагадаю тим панам, що свого часу ФК «Прикарпаття» зі своїм «посагом» — різним майном, і зокрема заміською базою, «побралося» з ВО «Родон». Тому негоже зазіхати на чуже. Але керівництво об'єднання, випхавши швиденько команду на вулицю, залишило собі автобус, інше майно і сподівалося безкарно й базу «увірвати». Але є закон, і він, сподіваюся, захистить клуб і залишить за ним головну творчу лабораторію.

Оце, мабуть, і все про сьогоднішнє «Прикарпаття».

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

Івано-Франківськ — Київ.

ГОЛОС УКРАЇНИ

ЗАСНОВНИК — ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ

Газета виходить з 1 січня 1991 року

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.

Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о.заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (заст. головного редактора), А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
♦ Рукописів не повертаємо.
♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.

♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 Зам. 0311218 .

1, 4, 5, 6 і 8 сторінки набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».